

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek och är fritt att använda. Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitized at Gothenburg University Library and is free to use. All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text. This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

PRAKTISK VECKÖTIDNING
FÖR
KVINNAN OCH HEMMET

Stockholm, Iduns Tryckeri Aktieföretag

N:r 44 (307)

Fredagen den 3 november 1893.

6:te årg.

<p>Prenumerationspris pr år: Idun med Modetidning och kolorerade planser kr. 9:— Idun m. Modet. utan kol. pl. » 7: 50 Idun ensam » 5:—</p>	<p>Byrå: Klara v. Kyrkogata 7, 2 tr (Aftonbladets hus.) Prenumeration sker å alla post- anstalter i riket.</p>	<p>Redaktör och utgifvare: FRITHIOF HELLBERG. Träffas å byrån kl. 12—1. Allm. Telef 61 47</p>	<p>Utgifningstid: hvarje helgfri fredag. Lösnummerspris 15 öre (lösn:r endast för kompletteringar)</p>	<p>Annonspris: 35 öre pr nonpareillerad. För »Platssökande» o. »Lediga platser» 25 öre för hvarje påbörjad tiotal stafv. Utländska annons. 70 öre pr nonp.-rad.</p>
---	---	--	---	--

Johanna von Hofsten.

En härlig värm-
ländsk bygd, nära
Valåns utlopp i
sjön Möckeln, ligger
det gamla bruket Val-
åsen — enligt urkun-
derna det äldsta i Karl-
skoga bergslag. Skum-
mande och brusande
störtar sig forsen där-
förbi, park och träd-
gård kläda sluttningen
i grönska, och längst
uppe vid den gammal-
dags herrgårdsbygg-
ningen öppnar sig den
vackraste utsikt öfver
sjö och skog och blå-
nande höjder långt i
fjerran.

Valåsen var Johanna
von Hofstens barn-
domshem, och tidigt
lärde hon här att älska
naturens skönhet.
Vid sin mor, som ute-
slutande ägnade sig åt
hem och barn, var hon
fäst med den varmaste
kärlek. Hennes far
dog, då hon var endast
sju år gammal; men
minnet af honom, där
han satt i sin gung-
stol och rökte en lång
pipa, medan barnen
samlade sig kring ho-
nom för att höra om
Münchhausens äfven-
tyr, kvarstod i ljus
dager för hans lilla
dotter.

Sagor älskade den

blifvande berättarin-
nan af hela sin själ;
och äfven en annan
medlem af hennes fa-
milj visste att tillfreds-
ställa hennes längtan
efter sådana. När det
rustades till jul på Val-
åsen, rustade man sig
också att mottaga »mor-
mor och moster». Med
dem kom julstämning-
en. När nu skym-
ningsbrasan tändes i
salongen, brukade mo-
stern, fröken Marie-
Charlotte Nordenfeldt,
berätta sagor. Hon
gick af och an, stic-
kande på sin strumpa,
medan hon berättade,
och barnen hängde sig
fast vid henne och
trafvade med. Vare sig
det gällde »Tusen och
en natts» brokiga sa-
govärld eller Gustaf
Vasas äfventyr eller
släktsägner och berättelser
från de gamla
herregårdarne, lika if-
riga voro de små åhö-
rarna. Men kanske
allra roligast var att
höra talas om, »när
moster var liten» och
for med sina föräldrar
till Stockholm. Hon
tyckes, denna moster
Marie-Charlotte, hafva
kunnat konsten att gö-
ra barnens värld till
sin och berätta som

Den stora moderna formeln lyder så: »Arbete, ännu mera arbete och alltjämt arbete».

L. Gambetta.

om hon gjort det lika mycket för sitt eget nöje som för deras. Den som gjort bekanskap med fröken von Hofstens barnhistorier, torde det ej undgå, hvilket inflytande dessa barndomsintryck haft på hennes egen berättarkonst.

Den värld, som fars och mosters berättelser öppnat för den lifliga flickan, fick snart för henne ökad betydelse. Från att hafva varit stark och frisk angreps hon nämligen vid sitt nionde år af en sjuklighet, som kom att efterlämna spår för lifvet. Längre var hon urståndsatt att deltaga i sina jämnårigas rörliga lekar. Under denna stillavarandets tid rörde sig hennes fantasi så mycket lifvigare, och läsning blef hennes största nöje.

Vid elfva års ålder fördes fröken von Hofsten till Köbenhavn för att undergå läkarebehandling och tillbragte här fyra provvande, men på samma gång rika och utvecklande år. Tillsamman med en ung danska, som blef hennes vän för lifvet, åtnjöt hon här af en fint bildad lärarinna en undervisning, som vidgade hennes synkrets och väckte hennes intresse för litteratur och poesi. Här nedlades äfven af en utmärkt kristendoms lärare hos henne fröken till den varma och lefvande religiositet, som är grundtonen i hennes berättelser.

Då den unga flickan återkom till Sverige, var hennes mor död och syskonkretsen skingrad. Först sjutton år senare blef hennes älskade Valåsen, då i en af brödernas ägo, åter hennes hem. Här i den lilla björkomsusade, idylliskt belägna stuga, som uppförts åt henne på barndomsminnenas mark, vaknade först berättarehågen. De båda novellerna »Familjen Stark» och »Ett besök i Björkheda prästgård» (båda utgifna 1869) sågo dagen här.

Dessa om fin iakttagelse och allvar i lifsåskådning vittnande skildringar vunno många vänner; isynnerhet var detta fallet med den sistnämnda, som utgått i ett par upplagor och öfversatts till norska och engelska. Än större framgång väntade dock författarinnan på ett annat fält — barnberättelsens.

Fröken von Hofstens intresse för barn och förmåga att sätta sig in i deras tankegång framlyser redan i hennes noveller och än mer i de bidrag hon på 1870-talet lämnade till en barntidning. Då år 1877 värden om hennes brorsbarn anförtroddes åt henne, fingo dessa anlag rika tillfällen till utveckling. Den ena liffulla teckningen efter den andra, hämtad ur de smås eget erfarenhetsområde, nedskrefs nu, de samlades till böcker och skickades ut i världen. Och hade »Moster Marie-Charlotte» vid skymningsbrasan på Valåsen haft ifriga åhörare, så glänste nu samma ifver i hundratals barnaögon, då julen kom med några nya »Bilder ur barnavärlden».

Det är, som ofvan antydts, ej i sagans brokigt fantastiska värld som fröken von Hofsten inför sina unga åhörare. Deras eget lif bland syskon och kamrater, deras

äfventyr i skog och mark under sommarferierna hafva ända till senaste tiden varit uteslutande föremålet för hennes skildringar. I hennes sista bok, utkommen till julen år 1892, framträder dock hennes berättarekonst från en ny sida. Hon har här för den mognare ungdomen tecknat några »Minnen från den karolinska tiden» och gjort detta liffullt och åskådligt genom att stödja framställningen på samtida berättelser. Det är verkliga äfventyr, som skildras här, och sådana som kunna komma det unga hjärtat att klappa fortare af fosterländsk stolthet eller medlidande.

Hvad än fröken von Hofsten härnäst har att bjuda de unga, så kan man vara ganska viss, att det skall blifva välkommet. Ty hennes ögon, som stråla med ungdomligt lif under det snöhvita håret, ha också blick för hvad ungdom behöfver; hon är i besittning af den sympatiens slagruta, som leder till goda fynd.

Sigrid Leijonhufvud.

Återsken.

(Legend.)

*Kristus, den gudasände,
lekte vid bäckens rand,
formade bilder af lera
med liten barnahand.*

*Maria satt uti gräset
och såg med undran glad
på piltens täcka små fåglar,
ställda i prydlig rad.*

*Hon kysste vinröda lockar
och ljufva läppar små:
»Min älskade son, hvem lärde
dig forna stoftet så?»*

*»Se där två menlösa dufvor
och sparfven, spådd och klen.
Se där en drömmande trana,
som hvilar på sitt ben.*

*»De tyckas, enhvar, så lika
rymdernas täcka släkt...
De tyckas redo att flykta,
lyfta af lifvets fläkt.»*

*Då log den tankfulle lille
och såg mot fjärran blå.
Sin faders härlighet skönjde
hans minne drömligt då:*

*I et var i tidernas början
en gyllne morgonstund —
o, hvilken doftande friskhet,
o, hvilken fager lund!*

*I blommande gräset ligger
en bild så underskön,
med slutna ögon, med läppar
öppnade som till bön.*

*Hvem är, som lutar sig öfver
den bleka bilden, hvem
förmår det eldiga lifvet
gjuta i hvarje lem...?*

* * *

*De minnesbilderna drogo
så blixtnabbt, drömligt hän,
men piltens blåa ögon
brunno i glans så vän.*

*»Min faders ande,» han sade
med glädje underbar,
böjde sig sakt och blåste
på litet fågelpar.*

*Strax flögo två hvita dufvor
från bäckens blomsterrand.
Men modern kysste med vördnad
sonens skaparhand.*

Anna Knutson.

Kvinnoarbete.

Några tankar i en dagsfråga, för Idun af Loke.

I.

»Utan ryggrad.»

Bm kvinnorna, såväl de gifta som de ogifta, under senare hälften af sjuttonhundratalet och förra hälften af 1800-talet finnes åtskilligt att säga, och vid en jämförelse mellan våra egna unga damer och denna tids tror jag »de gamla» i många stycken vinna priset.

Jag sammanträffade för ej så länge sedan med en gammal dam, som fyllt sina 90 år, men det oakadt hade både sina själs- och kroppskrafter i behåll, och denna älskvärda gamla berättade mig mångt och mycket om »kvinnofrågan» förr i världen.

Uppfostran gick då helt och hållet ut på att förvärfva praktiska kunskaper i konsten att sköta ett hushåll och skicka sig väl, men boken fick i det närmaste ligga orörd. Om man undantager lektioner i »språket», hvar med menades franskan, jämte en hel massa namn i geografien, ju fler dess bättre, och dito i historien med ett plus af årtal, så kunna de bokliga kunskaperna vara uppräknade — såvida man ej smög sig till att studera brödernas böcker. Om man därtill lägger undervisning i klaverspelning och ritning, efter cirklade och prydliga planscher, jämte en mängd finare handarbeten, såsom schattersöm, hålsöm, tambursöm och klumpsöm, så är den »finare uppfostran» tämligen grundligt omtalad. Men desto mera återstod det i hushållskonsten; det är visserligen stor konst att kunna hushålla, men någon hushållskonst finnes ej nu mera

Den tidens unga damer skulle lära baka och brygga, koka och steka, vara hemma i konsten att sylta och safta och brygga likörer, som då användes af hemmagjordt slag.

Att kunna dansa och niga väl hörde äfven till en vårdad uppfostran, och den unga dam, som ej var hemma i dessa konster, ansågs ha fått en ganska vanvårdad uppfostran.

Ja, så ungefär berättade hon.

Men uregen fatatur tillägger jag, att hvarje kvinna var varmt gudfruktig och ärade Gud och kungen högst af allt i världen samthöll sig till aposteln Paulus' drakoniska lagbud: »Kvinnan tige i församlingen» — såvida hon ej blifvit anstucken af franska revolutionens demokratiska idéer och fått en hel del af »upplysningstidehvarfvets bisarra tokeriër» in i sitt lilla oskyldiga, lockomkransade hufvud eller under den nätta prydliga bindmössan och stycket, ty då kunde hon vara »nästan lika istadig» som nu.

Det var på så sätt bättre förr än nu med kvinnornas uppfostran, ty äfven de finaste bland dem kunde vanligen då arbeta ordentligt, och i hushållsfacket voro de fullt hemmastadda, ehuru det nu vore långt ifrån önskvärdt att våra unga damer återförvisades till den trånga krets deras mormödrar tillhörde.

Men hvad som däremot vore mer än önskvärdt, det är att vår tids unga damer, med förlof sagdt, *lärd sig arbeta*, ty det är en sak, som de alls icke kunna, knappt till »namnet» ännu, än mindre till »gagnet».

En uppriktig och varm vän af kvinnosaken sluppe då att ute i allmänna lifvet få höra sådana omdömen som dessa: »Kvinnorna äro omöjliga, ty så snart det är fråga om ett ihärdigt och noggrant arbete, hvarken kunna eller vilja de hålla ut ordentligt», eller: »Det är riktigt skamligt att vilja fordra betalning för ett odugligt arbete» o. s. v. i oändlighet.

Sådana omdömen bidraga ej till kvinnosakens framgång, och man känner sig nedstämd därpå och får mindre lust att fortsätta på den väg man slagit in, nämligen att söka bereda kvinnor samma rättighet till arbetsförtjänst m. m. som männen nu ha.

Hvad är manne egentliga orsaken till denna klagan öfver kvinnornas oförmåga att arbeta ordentligt och med kläm? Denna klagan må nu vara befogad eller ej, så finnes den och inverkar ofta högst menligt på hela kvinnosaken.

Enligt mitt förmenande äro kvinnorna själfva orsaken till sina motgångar och till alla de mer eller mindre bittra omdömena. Den nuvarande kvinnobildningen är egentligen »utan ryggrad», den fordrar för litet och för mycket på samma gång. Den fordrar för litet *intensivt arbete* af de bildade kvinnorna och för mycket krams krams, som godt kunde undvaras. Den tid som därigenom inbesparades kunde bättre användas till att grundligt lära hvad som borde läras och framförallt att *lära arbeta*. Ty när nu de unga damerna slutat skolan, och en del af dem lyckats erhålla platser, så veta de sannerligen ej, *huru de skola taga uti*.

En del tar saken kallt som Jakob Ärlig och tänker: det reder sig väl för mig lika bra som för de andra, och så fortsätta de att arbeta på samma planlösa manér, andra åter bli nervösa och jänkta i onödan, af fruktan för att ej vara till nöjes, men högst få af kvinnorna ha männens *sega, ihålliga arbetsförmåga*, som närmast kan liknas vid lokomotivets: det går lugnt och jämnt framåt

och drar lasset med sig trots alla hinder. Det är just det bästa af alla arbetssätt, orubbligt och säkert skall arbetet utföras, det må vara stort eller litet, angenämt eller oangenämt. Bara framåt! Då skola nog till slut klagomålen öfver kvinnornas »omoraliska arbetssätt» försvinna: med andra ord, man skall ej nödgas höra, att kvinnorna taga betaldt för arbete, som de ej utfört ordentligt. Om jag ej misstar mig, har visst någon ärad författare framkastat det påståendet i Iduns spalter förut, och jag har äfven hört det förr.

En annan sak, som »skämmer marknaden» som det heter, är att en hel skara unga, välbergade, ja rika flickor, åtager sig arbete, blott och bart för att ha något att göra och kunna få litet »extra nålpenngar». Detta är rent af en kräftska, ej blott för kvinnorna själfva, utan för hela samhället, ty genom den billiga arbetskraften nedtryckas lönerna, så att de kvinnor, som *verkliga behöfva lefva af sitt arbete*, bli urståndsatta att göra detta.

Att kvinnorna börja känna behof af arbete, är ett godt tidens tecken, men må de då på inga villkor sälja sitt arbete till underpris, ty därigenom åstadkomma de tusen gånger mera skada än gagn. Ett ärligt arbete fordrar sin ärliga, välförtjänta lön, antingen man utför det för att vinna sitt lifsuppehälle eller blott för att öka sina »nålpenngar», och man äger ej rätt att pressa ned lönerna för sina fattigare arbetsystrar blott »for lyst» för sig själf.

Det är dessutom demoraliserande, ty männen vänja sig vid att betrakta kvinnans arbete såsom underlägset sitt eget, och de bli dessutom förbittrade på sina kvinnliga arbetskamrater, emedan dessa, tack vare sina mindre anspråk på lön, tränga undan dem från många platser. Äfven på kvinnorna själfva inverkar den dåliga aflöningen ej bra, ty en del resonnerar som så: »Vårt arbete är så illa betaldt, att man sannerligen ej har rätt att fordra så mycket af oss,» och så lämna de ett mindre solidt arbete.

Jag hörde en gång en af våra större *kvinnliga arbetsgifvare*, som själf är känd för sin ovanliga energi och duglighet, på tal om de bildade kvinnornas arbete säga: »Kvinnorna måste nöja sig med mindre löner, till dess de lärt sig lämna ett lika godt arbete som deras manliga kamrater, eller rättare *till dess de lärt sig konsten att arbeta*.»

Den ofvannämnda kvinnliga arbetsgifvaren är själf ytterst ifrig, att kvinnorna skola arbeta sig fram, och just därför kände hon det som en förödmjukelse att nödgas erkänna, att *deras arbete*, i allmänhet, ej kunde jämföras med männens, såvida man skall vara fullt ärlig i sina omdömen.

Detta omdöme har tyvärr redan i vissa fall visat sig vara delvis riktigt, ty vid statens telefonverk har man börjat »ut-rangera» den bildade kvinnan, som det heter, och ersätta henne med sina arbetsdugliga systrar ur arbetareklassen.

I en följande artikel ber jag att få utveckla mina tankar, hur möjligen bot skulle kunna rådås i den moderna kvinnobildningens ryggradslösa system.

Sen till, att *Idun med Modetidning* finnes hos alla edra bekanta!

En bal i Hôtel de Ville.

Ett bref från »ryssdagarne» i Paris.

För Idun af *Jane Gernandt*.

Det var en så afundsvärd lycka att ha fått ett inbjudningskort till den bal, som Paris' municipalråd skulle ge för de ryska officerarne, att till och med blomsterhandlerskan, af hvilken vi köpte ett par rosor, icke kunde låta bli att utbrista: »Damera ämna sig på balen. Det kan man kalla tur! Jag skulle ge hela mitt lager, om jag vore i deras ställe,» och de gator, som gränsade till Hôtel de Ville, voro så fulla af människor, att vagnarna endast långsamt kunde bana sig väg.

Man hade också en härlig anblick, då man kom genom avenue Victoria, där de stora, gula lanternorna lyste som förtrollade jätteoranger inne i trädens dunkel: i bakgrunden de monumentala konturerna af Hôtel de Ville, tecknade af en strålände gasramp mot den mörka kvällshimlen, och midt på torget de stora symbolistiska skeppen, som skimrade i det fantastiska ljuset från de röda och blå glasen i hvalfbågarne framför de båda annexen.

Det gällde att vänta ett par minuter, ty klockan var ännu icke tio, och de stora järngrindarne voro stängda. Vi delade resigneradt vårt öde med några små danslystna parisiskor, nyss utsläppta ur klostret, hvita som snö under sina skära balkappor och med små krusade korpsvarta hufvuden, hvilka vände sig åt alla håll. Herrarne läto hvarandra beundra ordnarne under sina tillbakavikta ytterrocksuppslag, och en af damerna fälde värdslost ned sin päls och lyfte upp den igen med en rörelse af ena axeln, medan hon kastade en halft likgiltig, halft föraktfull blick på en lång, mager fru — troligen hustru till någon fattig deputerad — som stod och frös inne i den traditionella, moderniserade sidenklädnigen, hvilken till och med existerar i Paris, under det hennes dotter, en flickunge på fjorton, femton år, med lockar så styfva som pinnar, tryckte sig upp emot henne och försökte göra sig osynlig i sin gråa ylleklädnig, besatt med skotskt siden — något som hvarken lyckades henne nu eller senare, då man skymtade hennes förskrämda och nyfikna fysiologi från alla hörn, där den olyckliga hoppades kunna få se på, utan att någon såg henne.

Ändtligen öppnas grindarne, och man vandrar öfver Ludvig den fjortondes borggård, in i vestibulen och uppför den magnifika trappan, där municipalgardets soldater bilda haie, orörliga som bildstoder. Den ännu något glesa hopen af gäster sprider sig i den glänsande festsalen, i peristylen, i vinterträdgården och i de stora salongerna, där man, bland så många andra artistiska verk, kan få beundra de egendomliga freskerna af Puviss de Chavaunes.

Medan man går omkring och betraktar damerna — och hvad skulle man annars betrakta på en bal? — möter man förtjusande uppenbarelser. Det är ett misstag detta, som man så ofta hör upprepas, att fransyskan icke är vacker, endast spirituell och graciös. Jag kan knappast föreställa mig, att man någonstades kunde få se ett större antal fina ansikten, en utvaldare samling af harmoniska gestalter. Där är nu till exempel en helt ung flicka, hvitklädd och med skära blommor öfver axlarna, hvars nobla och poetiska drag komma en att tänka på porträttet af prinsessan de Lambelle, och där, vid sidan om en mycket stel officer, en liten brunette, rak i ryggen

som en volontär, mycket smärt och med ett högbofet hufvud, hvars hår är nedkammadt i bandäer öfver tinningar och öron och innefattar ett sammetslent ansikte af den utsökta regelbundenhet i sin stränga, svarta ram. Hon är obestriddigen en liten fullkomlighet, men öfver den stolt uppkastade öfverläppen, som skuggas af aningen om en mustasch, sväfvade ett leende, som alltför tydligt säger, att hon vet af det — något som till sist kan göra den vackraste kvinna ful, och hon måtte inte vara lätthandterlig i hvardagslag, denna lilla födda härskarinnas, som tyckes vilja styra världen med en missnöjd dragning på sin lilla röda mun.

Det vimlar för öfrigt af de mest motsatta typer. Inlindad i något slags grönskiftande, blänkande siden och med det rödaktiga, färgade håret ända ned i ögonen, som stråla af en egendomlig glans, påminner en lång, smärt dam, som står upprätt, med de magra armarne längs sidan, lysande och konstlad, om en tafra på sista salongen — en symbolistisk framställning, som föreställde elektriciteten eller Sarah Bernhardt. Man visste icke hvilket. Men den var mycket besynnerlig.

I en klädning af högrödt surah, som faller mjuk som en jättevallmo omkring hennes lilla gestalt, fladdrar en ung kvinna vid en mycket stor herres arm igenom salen. Hennes svarta hår är kammadt à la kejsarinnan Eugenie i ett slags långa valkar, som halft täcka öronen och bilda en liten knut nere i nacken. Och — något som ovillkorligen slår en vid första ögonkastet — parisiskan har lagt bort luggen. Den förekommer endast sällan och nästan alltid i förbindelse med ett extravagant yttre; de sista kvarlevorna — den lilla locken vid härfästet eller vid örat — äro också på väg att försvinna för att lämna pannan helt och hållet fri.

Man ser naturligtvis en mängd eleganta och underliga toaletter: en robe vieil argent med rosafärgade puffärmar, kungligt uppbyren af en strålände blondin, mycket hög och mycket smärt, med ett hufvud som en fint skuren kamé; vidare en robe, gul som guld, draperad omkring en fast, plastisk gestalt, som vandrar under ljuskronorna, lik en förgylld staty, som stigit ned från sin kolonn, och — bland många andra dräkter, som kanske falla ännu mera i ögonen — en lång klädning af sammet i en obeskriflig ton af violett, som öfvergår i brunt, kantad af pälsverk och djupt uringad för att framhålla den lena, bleka glansen af en graciös, ungdomlig hals.

Man har föröfrigt det rikaste tillfälle att beundra charmantaste byster; det går till och med ända därefter, att man tycker, att somliga af dessa hänförande brunetter och blondiner skulle kunna stiga ur sina baltoalters hvita skum som Venus en gång steg ur havet. Så länge det är vackert, får man väl ändå ingenting säga — det vore att beklaga sig öfver att bruden är alltför täck — men att visa en tjock matronehals borde ovillkorligen betraktas som ett brott, och likväl finns det knappast en bland alla dessa gamla fruar, som icke är mer än ansenligt dekolletterad. Och — ett faktum, som ständigt bekräftar sig: de vackraste diamanterna sitta alltid på de fulaste halsarne.

Så bäres en collier af stora, ojämförliga, ädla stenar — denna prydnad för ungdomen och skönheten — af en korpulent och balthalsad dam, som med steg, som borde förkrossa honom, promenerar vid sidan af sin gemål, en liten, till det yttre mycket oansenlig herre, som kanske ändå betyder något, ty han bär hederslegionens tecken. Han ser

mycket blygsam och mycket tankspridd ut, men madame poserar; hennes små, närsynta ögon kasta nedlåtande blickar genom en af dessa infernalisiska, långskaftade lorgnetter, som tyckas vara till enkom för att förtreta folk. Utan tvifvel tror hon, att det är hon, som är dekorerad.

Plötsligt är det ett annat par, som väcker ens uppmärksamhet, hvilket icke är att undra på, ty både herrn och frun bära frackkostym. Det är monsieur och madame Dieulafoix, de båda ryktbara upptäcksresandena, som skänkt franska staten de utomordentligt dyrbara persiska samlingar, som man kan beundra i Louvren. Madame har till och med upptäckt Pyrrhus' graf, och som belöning har hon erhållit hederslegionens kors och tillåtelsen att få gå klädd som man, hvilken sällsynta ynnest hon dock lär dela med två eller tre af sina landsmaninnor. Det är mycket vackert att ha upptäckt Pyrrhus' graf, men hon skulle möjligen kunna ha gjort det lika bra i kjolar, och man drar litet på munnen åt den vetenskapliga ifver, som ser sin slutliga belöning i den exceptionella nåden att få bära någonting så hjärtans banalt som ett par moderna herrpantalonger. Man kan icke klandra medlemmarne af franska geografiska sällskapet för att det aldrig skulle falla dem in att taga mera hänsyn till madame D. än till hvilken af sina manliga kolleger som helst, och själf skulle hon troligen bli förtjust, om någon af dem en vacker dag fick den idén att slå henne på axeln och säga: »Bonjour, mon vieux.»

Emellertid bär hon sin kostym med all den säkerhet, som vanan kan förläna, och där hon vandrar vid sidan af sin herre och man, har hon detta utseende af en något bedagad yngling, som ger henne en viss likhet med somliga aktörstyper, isynnerhet som hon icke drifvit sin maskulinism ända därefter, att hon bär mustascher.

Hon är likväl icke det enda märkvärdiga på festen för ryssarne. Kungen af Dahomey, som är i Paris för att avsluta en traktat med franska regeringen, hedrar balen med närvaron af sitt majestät, och det besynnerliga är, att ingen tycks fästa större uppmärksamhet vid honom än vid madame Dieulafoix' pantalonger, fast han enligt europeiska begrepp nästan är klädd som ett fruntimmer — i en fotsid, hvit dräkt med ett slags rödt öfverstycke.

Man förvånar sig icke ens öfver det egendomliga skådespelet af en heliofob — en ung flicka i en utsökt ljusblå toalett, med hår och ögonbryn hvitäre än lin och underlig, rödaktig färg på sina ögon — som sitter och konverserar med en mulatt, hvilken är officer i armén — en post, som en färgad man icke kan uppnå i något annat land än Frankrike.

Den stora, lysande hopen kommer och går, skingrar sig och samlas, och så höras plötsligt de första takterna af ryska folksången — den vackraste och sorgsnaste af alla nationalhymner — ljuda genom sorlet, och under dess toner tåga Paris' gäster in i festsalen. Strax därpå spelas marseljåsen — denna krigaresång, som går öfver alla andra — idel aktivitet, idel eld, en attack i ord och toner, medan ryska nationalhymnen är en klagan, gripen ur det innersta af detta folk, som förstär att älska och lida så som kanske intet annat — undergifven, stilla, mättad af en hängifvenhet, som icke vet af gräns. Detta är inga toner för en parisisk fest. Denna musik är norden: bunden, resignerad, melankolisk intill öfvermått — tunga och djupa sinnens och sorgsna hjärtans hymn.

De ryska officerarne dröja icke länge i salen;

de stiga en trappa ned för att höra på konserten, som gifves till deras ära. Emellertid är valsen i full gång midt i denna trängsel, som ständigt ökas. Det är dock icke många, som »få dansa», som det heter därhemma, men bland dessa lyckliga är heliofoben, hvaraf man nästan med visshet får sluta, att hon äger en mycket ansenlig »dot». Den parisiske kavaljeren håller sin dam tre steg från lifvet och rör sig nästan på samma fläck med små, hoppande rörelser. Det är egendomligt, men icke vackert. Fransmannen har icke valsens temperament; därtill är han för litet lyrisk. Det är i Tyskland, i dess hemland, man skall se denna dans.

Men medan de dansa äro såväl kavaljer som dam så allvarsamma, som om de vore på en begrafning. Ingen glädthet öfver läppar och ögon, intet synbart nöje — det är bannlyst, det hör icke till god ton. Men hvad blir då dansen? En tråkig sällskapsplikt, som man underkastar sig af tvång, och som skall försvinna som den sista resten af vilden hos oss, sedan kulturen fullgjort sitt värf. Det finns inga ociviliserade folkslag, som icke känna till dansen och utöfva den med passion, och dess vedersakare påstå, att den är en art barbari, inför hvilket den moderna människan i själfva verket står främmande. Men vilden i oss dör långsamt, och hvem vet, om det icke är en lycka, hvem vet, om det icke är nödvändigt, att atavismen reagerar mot kulturen. Må man åtminstone bevisa oss motsatsen, innan man fördömer vår dans. Ett är säkert: den är själf så ytterligt civiliserad, att den ursprungliga människan har svårt att säga, hvad det egentligen är. Det kan man bara se på kungen af Dahomey; han tycker alls inte, att det är roligt att stå och betrakta parisarnes vals; den har intet att säga honom, och han drar sig tillbaka före midnatt med en högst uttråkad min. Och efter en blick på det utsökta programmet — ett litet mästestycke, tryckt på velin — följa vi hans exempel. Det visar tolf valser, tolf mazurkor, sex lancières, sex polkor, sex rodowas och sex kadriljer — ett arbete för tjugofyra baler, icke för en.

Intet är outtröttligare än en parisare, men vi och kungen lämna Hôtel de Ville, och så vilde han är, tror jag, att hans majestät i sitt stilla sinne är högst belåten att slippa genomdansa detta program. Åtminstone ser han mycket nöjd ut, när han fått fatt i sin hyr-vagn, och sedan han samlat det röda öfverstycket omkring sina axlar, som darra i oktoberkylan, begrafver han sig i sitt hörn, fortfarande uppvaktad af den herre i chapeau claque, som haft tillsyn om honom hela tiden.

Illuminationen är nästan förbi. Ljusen flämta inne i de röda och gröna glasen, och i dessa nyckfullt uppblossande lågor af en slocknande fest får platsen framför Hôtel de Ville någonting féartadt och drömligt midt i det ännu vid denna sena timme så vakna och bullrande Paris.

Kamraten

Illustr. tidning för Sveriges ungdom,

har utsändt sitt nummer för den 1 nov. med rikt omvexlande innehåll. Prenumerera med 50 öre å närmaste postkontor, då hela sista kvartalet erhålles, däribland *det utmärkta julnumret*.

Sorglöshet.

En liten barnstudie af *Georg Nordensvan*.

Är småttingarne komma ut på verandan om morgonen, vänta Karl och Ebba på dem med sin nyhet.

»Vår lille bror är död,» säger Karl genast, då farbrors barn bli synliga i dörren till sin veranda.

De komma för att profköra nya vagnen och för att fortsätta kugelspelet, som de måste afbryta i går, när de motades in för att lägga sig. Nanny bär dockan tryckt till sitt lilla modersbrösta, Siri har en röd ballong och håller ängsligt fast i snöret.

De bli stående på verandatrappan — Karl och Ebba stå nedanför i det starka solskenet.

»Vår lille bror är död i natt,» upprepar Karl.

För dem är allting lek. De leka, att en af dem är sjuk, ej orkar gå och måste få medikament — bröstsaft eller »medicinolja» — att dockan är stygg och får stanna inne och sitta i skamvrån, medan de andra äro ute och leka, att de resa till Stockholm eller äro hästar och hundar eller gamla gummor, som stulta fram, stödda på en käpp.

Ingenting är för dem att förundra sig öfver. De se ej heller förvånade ut öfver dagens nyhet, men de veta ej rätt, hvad de skola säga: Slutligen säger lilla Siri:

»Vår farfar är också död.»

»Han är i himmelen,» tillägger Nanny, som är den äldsta och förståndigaste af de fyra.

»Dit ska vi också komma,» säger Ebba.

Därmed tyckes ämnet vara uttömdt.

Barnen stå alla kvar, där de stått, de komma sig inte för att genast börja leka som vanligt. De ha alla en känsla af, att det ändå ej är helt och hållet som vanligt i dag.

Så säger lille Karl: »Jag har varit och sett, när valparna fick mat!»

»Jag med,» säger hans syster. »Och gummisen ville stänga Karl. Han var så ond, så.»

»Man ska ta honom i hornen och hålla fast honom, så han inte kan stängas,» upplyser den försigkomna Nanny.

»Ska vi åka med vagnen nu?» föreslår Karl.

»Nej, det är roligare att slå kägler.»

Kugelspelet ställes upp, och man är genast i full gång. Man skrattar och ropar. Siri är dum, hon förstår inte att rulla klotet, hon bara kastar det. Ebba kallar henne »barnunge», ett gläpord som ej bekommer henne det allra minsta. Hon är glad att få vara med »de stora» barnen, och hon är lika intresserad som de andre.

De leka midt i solgasset, de fyra barnen i sina ljusa förkläden och med stora halmhattar öfver brunstekta ansikten. Solen bränner på sandplanen, på verandan, där blommorna ej fått vatten i dag, på villan, där gardinerna äro nedfällda för fönstren.

Nu kommer Nannys och Siris mamma. Hon klappar de andra barnen på hufvudet, och då lilla Siri springer emot henne med utbredda armar — bara, bruna, feta små armar — så trycker hon barnet intill sig ännu fastare än eljes, och hennes ögon bli fyllda af tårar. Hon har plockat ett helt fång af ängsblommor och skickat in till den lille döde, som sover därinne bakom nedfällda rullgardiner.

* * *

På eftermiddagen uppträder Ebba klädd i svart och hvitt och lille Karl har fått svarta band på hatten.

De ha mycket att berätta. Moster Emma har kommit dit åkande och farbror har också kommit. Ebba skall in med tant till staden och få nya kläder, och de skola beställa kran-sar. Men först skall hon ut och plocka lönnblad och göra en krans själf — hon visar, hur det går till att binda den. Lilla bror skall läggas i en kista, som också kommer från staden, och det skall bäddas med blommor och strån omkring honom.

De båda grannbarnen, som finna sig något tillbakasatta, där de gå i sina vanliga kläder, vilja gå med och plocka. »Då kan vi plocka blåbär åt oss själfva på samma gång.»

Barnen traska i väg, Siri med sin ballong i handen. I skogen råkar hon släppa snöret — bara ett enda litet ögonblick, då hon plockar blåbär. Ballongen höjer sig ögonblickligen, sväfvat upp mellan granarna, rätt upp i himlen.

Stor sorg och öfverlägsen tröst. »Vår lilla bror, som är i himlen, kastar nog ner den igen,» säger Ebba. Och den lilla torkar sina tårar. Hon har fått något att hoppas på.

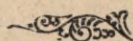
Men morgonen därefter, då hon förgäfvets sett efter, om ballongen blifvit nedkastad från himlen, säger hon i samma ton, som den öfverlägsna Ella plägar använda mot henne: »Barnungen behåller den nog.»

Då kommer Ebba ut, med rödgråna ögon. »Vårn pappa gråter,» säger hon i en ton, som uttrycker en viss belåtenhet öfver att kunna meddela en så underlig nyhet. Lille Karl kommer efter med ögon, som undra öfver allt det ovanliga, som nu sker. Där kommer den lilla svarta kistan; där komma kartonger och askar, och tanter och farbröder komma på visit och, där bjuds chokolad och kakor, och det skall bli så roligt att se på, när lille bror lägges att sova i kistan bland alla blommorna.

De ha fullt upp att se på. Och ingen har nu tid att se efter dem, hålla reda på hvart de ta vägen och hvad de ha för sig.

När de trötta sitta i gräset, händer det att någon af dem frågar: »Hur är det när man är död?» men ingen har något att svara.

Och så föreslår man en ny lek, medan solen gassar ner från en sommarhimmel utan moln.

Från Iduns läsekrets.

Våra trappuppgångar.

Mycket ordas både hit och dit, men föga om huru våra trappuppgångar hållas. Huru ofta ser man icke osopade och illa skurade trappor, dammiga dörrar samt smutsiga fönster?

En sådan syn möter oss ofta uti så kallade fina hus med dito hyresgäster. Tänken då, huru mycket en ordentlig familj skall lida af att flytta in i ett dylikt hus! Naturligtvis gör den ordningsälskande matmodern hvad hon kan för att hålla sin farstu snygg och ren på allt vis, men hvad göra grannarna? Jo, — de märka ej skillnaden, eller också låtsa de icke se den.

Skulle nu en matmoder från en sådan familj gifva dem en påstötning om den osnygga farstun, upptaga de den mycket illa och den påstötaende får genast fiender inom huset.

»Hvar och en kan sköta sitt,» heter det, och på ett vis är nog den grundsatsen riktig, men då nu en trappuppgång är gemensam, borde väl hvar och en »dra» sitt strå till stacken» i och för det angenäma uti att se en ren och fin uppgång.

Och i sanitärt afseende! Huru mycket hälsosammare är icke renligheten!

Bakom dessa trappuppgångar dölja sig så många och fina, ja, rent af eleganta våningar. Hvem skulle kunna tro det?

Huru putsas och fejas det inte inom dem om höstarna, ja, snart sagdt allt genomgår en grundlig rengörning.

Husmödrar, glömmen därför icke förstugorna och lämnen dem icke helt och hållet i tjänarinornas händer. Se på de smutsiga oljemålade väggarna! Låt den tvättas med svag sodalut, åtminstone på höstarna.

Sen till, att trapporna skuras väl och med en ordentlig borste jämte rikligt vatten och tvål.

Afsatsen emellan trappsteget hör också börstas, annars tjänar det till intet att skura.

Huru skönt kännes det icke att stiga upp för rena och snygga trappor och genomvandra putsade förstugor. Låten heller icke matoset utsläppas genom förstugufönstren, ty grannarne ofvanför lida mycket däraf, då genom dörrspringorna intränger det os, hvilket edra jungfrur besväras af.

Det finnes stora våningar, hvilkas köksdörrar velta åt småvåningarnas trappuppgångar. Få äro de matmödrar, hvilka beakta den uppgången, och därför är den rätt osnygg. Jungfrurna åter tänka: det är vår uppgång, och den är ej så noga med.

Att tänka på grannen, som där har sin enda uppgång och får tåla allt slarf, faller sällan en matmoder uti ett »stort hus» in. Sådant är ju blott en bisak i många tycke, ja, det kanske anses simpelt att befatta sina tankar med något så oväsentligt som — trappuppgångar.

Erfaren och ordningsälskande matmoder.

En svensk osed.

Några ekonomiska funderingar.

Af

Ellen Bergström.

(Forts. o. slut från föreg. n:r.)

En annan skuldsättning, som man bör akta sig för, är att sätta bo på kredit. Vi medgifva att under vissa omständigheter det kan vara berättigadt att taga möblerna på afbetalning, men nog ville vi råda alla unga människor, som gifva sig, att hellre vänta ett eller annat år och sålunda slippa den skuldbördan under tider, då så många utgifter merändels tillkomma. Att börja den äkten-skapliga samlefnaden med skuld, bidrager då ingalunda till att göra den lycklig. Så prosaiskt det låter, är det ändock ett af grundvillkoren för all familjelycka, att debet och kredit gå ihop.

Fördelarna af kontant betalning ligga i öppen dag.

Med penningar i portmonnän är jag icke bunden vid en viss bod, där jag har kredit, utan kan vända mig dit, där en vara för tillfället är billigast. Nu för tiden, då »af-färer» hastigt uppkomma och lika hastigt afgå från täflingsbanan, uppstå s. k. realisationer och verkliga realisationer i anseende till dödsfall m. m., hvarom en timmes promenad lätt kan öfvertyga; äfven utan slutförsäljning kan här och där en vara säljas billigare än annorstädes, och fördelen att kunna vända sig just dit är lätt begriplig. Den med vederbörligt innehåll försedda portmonnän är en makt, som talar för sig själf.

Vidare uppstå hos säljaren ofantligt lätt en frestelse att begära något öfver värdet och som motsvarighet därtill en lust hos köparen att borttaga, hvad som synes honom för mycket, eller med ett annat icke särdeles vackert uttryck — pruta. Ett slags tvekamp uppstår, hvarvid om ingen annan sanningen får sitta hårdt emellan. I stället för kvartslånga afhandlingar fram och tillbaka, bedyranden å ena sidan och kält å den andra, blifver det hela reduceradt till: Vill ni, eller vill ni icke? Mitt erbjudande är det eller det, och däröfver vill jag icke gå af orsak att jag köper kontant. Man inser den moraliska vinsten och tidsvinsten, då saken ställer sig så.

Genom kontant betalning tänjer man icke

En god kopp kaffe.

Det bästa, billigaste och helsosammaste kaffe är vårt ängrostade och malda **Hushållskaffe** å 1:05 pr ½ kg., som finnes äkta endast uti vår butik

Stockholms Kaffe-Aktiebolag

4 Klara östra kyrkogata 4

ut situationerna. Man sätter punkt. Saken är affärdad, och skulle något obehörigt dyka upp, har man i sitt lilla förråd af kvitterade räkningar lätt att finna medlet att tillbakalå hvart angrepp, vare sig det fotar sig på glömska eller något annat. *Lilla förråd*, sade vi, ja, det är en glädje att kunna säga så, ty då man icke tager på kredit, behöfver man ej belamra sig med dessa fatala massor af papper, som äro svåra att hålla reda på och som mögla i kreditvännens gömmor.

Så slipper man alla sugande rëntor, alla nervförstörande ringningar och björnbesök, bibehåller sin värdighet, undgår förödmjukelsen att bedja om uppskof eller ursäkt och tacka ödmjukast; man äter sin egen mat och är väl klädd i sina egna kläder, då, enligt Tegnér's ord, den sämsta rocken är den obetalade. För att icke tala om den ljufva trygga känsla, som råder i ens sinne, och trefnaden i hemmet, då man icke är skyldig någon något, då man ej är i andras händer, utan oberoende och sin egen herre.

Slutligen är kontant betalning ett af hufvudvillkoren för att man skall komma i den ställningen, att man får litet öfver och kan bilda kapital. John Randolph's utrop i amerikanska senaten är träffande. Han hade funnit de vises sten, sade han, som förvandlar allt till guld, den heter: *Betala kontant*. Det är, som bekant, öfver hufvud icke genom lyckade kupper, rikedom uppstår. Den enda säkra vägen är att öre lägges till öre, och ett kapital, som bildats på detta sätt, visar ojämförligt mera hållfasthet än alla hastigt improviserade. Orsaken är visserligen icke att söka i någon mystisk egenskap hos själfva penningarna, utan i det olika sätt, på hvilket man betraktar en dylik småningom uppstaplad summa, hvilkens beståndsdelar hafva hvar för sig sin lilla historia, en historia om öfvervunnen lystenhet, om ej just behaglig försakelse.

Som allt i människolifvet är ekonomi en sedlig fråga. Det är icke förgäfvets, som bönen om det dagliga brödet träder oss till möte först bland de böner, som röra våra egna angelägenheter, ty allt högre lif blifver till viss grad bedrägligt, då de prosaiska grundvalarna vackla. Huru skola en karaktärens utveckling och förädling vara möjliga, där redan den redlighet fattas, som behöfves på salutorget? Det är icke af en slump vi här i världen är ställda på förknappning. Vi skola i lifvets kärftva skola lära oss konsten att vara trogna i det lilla. Den herre som befäller öfver himlakroppar, mot hvilka vår jord är ett intet, hade säkerligen kunnat gifva oss guld utan mått, om det förlämnat sig med hans underbara planer med oss. Att grumla sin ekonomi är att förgripa sig på en af Gud själf fastställd ordning.

Själfva språket har upplysningar att gifva; det påpekar grader på den ekonomiska skalan: så hafva vi orden förstånd, omtänksamhet, sparsamhet samt under nollpunkten njugghet, snällhet, snikenhet och än värre ord. Låtom oss icke förvillas däraf, att många förblanda begrepp, som äro skilda, att man kallar oss för snåla, då vi i själfva verket tänka på en kommande dag. Vi veta nog bäst själfva, hvar skon klämmer, och om vi neka att till exempel deltaga i ett slädparti eller en festmiddag, är det kanske därför, att vi evalvera kostnaderna för nöjet i dem för våra barns skodon, ja, för bröd under den kommande veckan. Vi skola nog få stå vårt eget kast, och de, som äro angelägna om vårt sällskap på ett lustparti, skola utan tvifvel

draga sig för oss, om fråga blifver om ett deltagande i våra utgifter. Saken blifver en annan, om det gäller att bistå nödställda, mätta hungrande, förekomma ofall; då måste till viss grad förståndsmaximerna springa, då få vi gå så långt det låter sig göra, utan att andras rätt kränkes; då komma vi in i en annan lifssfer, där nya frågor uppstå, dem vi här ej hafva att besvara.

Särskildt i vårt land och vid sidan om den osed, vi i det föregående talat om, har på mångfaldiga håll utvecklat sig en lyx, hvartill i utlandet motstycket endast kan sökas hos de verkligt rike. Vi bo spatiösare än andra folk, hvartill visserligen en ursäkt ligger i vårt långa vinteride, vi stiga på dyrbara mattor och sitta i plyschklädda emmor. Härvid må erinras om, huru t. ex. en handlande i Paris och andra franska städer låter sig nöja med bodkammaren, som han ännu ej sällan med familj bebor, äfven sedan han samlat ett rätt vackert kapital.

Ett par svenskor, som under en vistelse i en af de tyska universitetsstäderna blefvo introducerade i en professorsfamilj, kunde ej nog förvåna sig öfver den enkla bostaden. Något förmak eller någon salong fanus ej, utan bestod hemmet af en sal och ett par sofrum. Senare fingo de veta, att detta ingalunda var något ovanligt förhållande.

Våra nöjen äro dyrbara. Det är en stötande lyx, som slår en till mötes från de s. k. guldskrogarna, och naturligtvis är det den allmänhet, som där roar sig, som får betala den. Det förefaller som om samtliga de besökande vore stora kapitalister. Nöjen för billigt pris förstå vi oss ej på.

Vi hafva flere tjänare än i utlandet är brukligt, vi kläda oss mera depensivt, och vi lefva i allmänhet högt i mat och dryck; ja, våra middagar förvåna ju utlänningen.

Det är mycket betecknande hvad som blifvit sagdt, att om svensken har hundra tusen, köper han sig en egendom för två hundra tusen — om tysken har hundra tusen, köper han en för femtio tusen. Vi lefva på större fot, än vi hafva förutsättningar för, ty det kan ju ändock icke förnekas, att vi svenskar hvarken äga franska resurser, tysk idoghet eller brittisk tilltagsenhet.

Är det skönhetssinnet, som hos oss är så uppöfvadt, eller är det lyxen, vi dyrka? Vi frukta det senare. Men lyxen är en fatal sak, som endast kan ursäktas, då den står i skönhetens tjänst. Det sköna kan använda lyxen, men behöfver den icke, om icke i sina högsta uppenbarelser, och dess tjänare-egenskap bör äfven då kunna upptäckas. Det är icke den dyrbara parkanläggningen förbehållet att vara skön; den lilla täppan kan vara lika intagande. Behaget sitter ej i de anspråksfulla möblerna, de luxuösa dräkterna — de harmonierande färgerna, den goda snitten och rena stilen smeka ögat mången gång mera.

Den svenska fattigdomen är en urgammal klagovisa; de stora fallissementen utgöra en stående afdelning af dagens krönika. Det skall förblifva så, så länge vi hålla oss vid våra yfviga vanor, vid olater, sådana vi här antydt, vid en upplåst och ihålig storhet, korteligen, så länge vi ej lärt oss ekonomiskt vett. Allt osant faller förr eller senare för sin egen osannfärdighets skull; därför ock den öfverförfining som är byggd på en missbrukad kredit's falska grundvalar.

Ärlighet varar längst, och Geijer säger till och med: det är ingenting annat som varar.

Ur notisboken.

Kvinnoklubben sammanträdde till årsmöte torsdagen den 25 oktober i dess lokal, Mästersamuelsgatan 13, härstädes. Års- och revisionsberättelser för det tilläandagångna 6:te arbetsåret upplästes och godkändes. Af årsberättelsen framgick, att under årets lopp hållits 20 samkväm med diskussion, föredrag eller sällskapsnöjen, förutom några större och mindre fester, samt att klubbens läsrum likasom dess bibliotek, hvarur fria hemlån lämnas medlemmarna, flitigt anlåtats.

Till styrelseledamöter valdes: fru S. Boström, ordförande; fröken Ch. Nyqvist, kassaförvaltare, fruarna N. Frölander, H. Erhardt, M. Asp, fröknarna S. Gumelius, H. Andersson, Ch. Bandelin och A. Tibell samt till suppleanter fruarna G. Lindqvist, E. Heyman och A. Hammarlund. Till revisorer valdes: fruarna A. Grafström och A. Dahlström och till deras suppleanter fröknarna J. Svanström och S. Sjöberg.

Dödsfall. En hjärtegod och allmänt afhållen kvinna, änkefru *Catharina Margaretha Amalia Wikblad*, född *Yckenberg*, afled härstädes i söndags afton. Änka efter den allmänt uppburne aktuarien L. H. Wikblad, var hon moder till nuvarande statsrådet Herman Wikblad och tre döttrar, af hvilka en är gift med öfversten i väg- och vattenbyggnadskåren A. M. Lindgren, en med rådmannen i Stockholms rådhus H. T. Benckert och en ogift. Utom dessa stå sörjande vid heunes bår många barnbarn och barnbarnsbarn samt andra släktingar och vänner. Den vördnadsvärda gamla hade uppnått en ålder af 81 år.

Teater och musik.

Kungl. operan, som alltjämt arbetar med en beundransvärd flit, har änyo framfört ett nytt program af delvis bestående värde. Detsamma inledes af den komiska 2-aktsoperan »Bybarberaren» med musik af *Johann Schenk*, en ganska läck och melodios tonskapelse i Mozartska anda, hvilken på tyska scener genom hela detta århundrade stått på den klassiska repertoaren. Något betydande arbete är det dock ingalunda; dess största intresse är för visso det stilhistoriska. Utförandet var i det hela godt. Herr *Brag* i titelrolen gaf en vederbörligt torrolig färg åt både det dramatiska och musikaliska föredraget och fröken *Frödin* var väl på sin plats som barberarens läcka myndling och skötte godt äfven det vokala. Hr *Johansson* utmärkte sig kanske främst af alla genom sin humoristiska skolmästartyp, och hans sång hade en glanspunkt i en lustig messning. Hr *Rundberg* som förpaktaren, styckets primo amoro, var skäligen matt och färglös. Publiken mottog den lilla operan ganska hjärtligt.

Aftonens pièce de résistance utgjordes emellertid af *P. Tschaiikovskys* enaktopera »Jolantha», och det framförande, som detta till såväl musik som text genompoetiska och nobla verk erhöil, utgör en verklig heder för vår opera, som det är oss högst angenämt att konstatera. Tschaiikovsky besitter en oomtvistad plats som en af samtidens förnämsta komponister, men här i Stockholm har han hitintills endast varit känd genom smärre verk, och det var därför af synnerligt intresse att en gång få upp honom på operascenen. Musiken i »Jolantha» är uttrycksfull och ädel och den musikaliska tekniken, i all synnerhet instrumentationen, glänsande. Smidigt och bedärande smyger sig den skimrande tonväfnaden omkring den rörande sagan om den blinda konungadottern, som genom kärlekens makt återfår sin syn.

Fru *Sterky* gaf en skär och innerlig bild af Jolantha; hennes framställning lyfte sig på vissa punkter till verkligt gripande konst. Stämman klingade kristallren och böjde sig villigt efter känslans skiftningar. En allt igenom utmärkt prestation, hyllades den ock med nästan bedöfvande ovationer af den tacksamma publiken, bland hvilken den närvarande fru *Marcella Sembrich* ej minst lifligt deltog och med en charmant rosenbukett personligen hyllade sin unga konstnärssystem.

Hr *Bratbot* var präktigt som Vaudeumont, och hans röst fick ofta den rätta hjältetenorens klang; hr *Sellergrens* kung René var en värdad prestation och hr *Söderman*, den österländske läkaren, äfven af god verkan både i spel och sång. Li-

Juvelerare
K. ANDERSON
1 Jakobstorg 1

Juvel-, guld- och silfverarbeten, passande till lysnings- och hederspresenter. **Bordsilver**, eleganta mönster till lägsta pris efter dagens kurs å silfver. **Armband, Broscher, Nålar, Ringar, Kedjor** etc. i stort och modernt urval till billigaste pris. **Diamantringar** med 1, 3 och 5 diamanter från 20, 60 och 125 kr.

Reela varor. Billiga priser. — Bref besvaras omgående.

kaså hade hr *Vallenius* en af sina bästa aftnar som hertigen af Burgund. Allt tycktes denna gång lyckligt vilja förena sig till ett helgjutet godt intyck.

Härtill bidrog icke litet orkesterns säkerhet redan vid premiären. Aftonens dirigent, hr *Henneberg*, hade den fullkomligt i sin hand och detta fastän han exekverade det bravurprovet att anförda utan partitur. Hans del i det allmänna erkännandet måste ingalunda bli den minsta.

»Jolantha» kommer utan allt tvifvel att bli ett repertoarstycke af bästa rang.

I tisdags gafs den första Melba-föreställningen, hvarvid »Romeo och Julia» uppfördes, och i dag fredag medverkar den rykbara gästen i »Lohen-grin». Till detta få vi återkomma i nästa n:r.

Vasateatern har i *Heroës* spirituella komedivådevill »Lili» gjort en lyckosam repris, som den senaste veckan hvarje kväll fyllt salongen. Med en så ypperlig representant för titelrollen, som teatern nu ock disponerar i fru *Castegren*, var framgången gifven: hennes eleganta och smidiga konst briljerar i det tacksamma, men fordringsfulla partiets rikt skiftande facer. Hr *Castegren* gör en praktig *Plinchar*, och hr *Kellberg* lyckas ej illa i vicomte de Saint-Hypothèses lustiga roll.

Sembrichfebern — ty det artade sig för hvarje nytt uppträdande af den celebra artisen allt bestämdare till en sådan — är nu ett minne blott, och med en jättelik skörd af lager och blommor har föremålet åter vänt söderut. På sin andra konsert den 26 oktober hade hon ett nästan fullsatt hus, och på afskedsmatinén i söndags kunde den rymliga musikalska hörnsalen ej på långa vägar bereda plats åt alla, som önskade en sista gång njuta af divans konst. Dennes gedigna och lysande egenskaper bekräftades ock genom hvarje nytt framträdande, och vi kunna endast beklaga, att vår hufvudstad ej denna gång blef satt i tillfälle att i en scenisk uppgift få beundra fru *Sembrich*. Helt visst medför hon dock det angenäma intryck af vår publiks varmaste sympatier, som bör kunna locka henne att snart återkomma och då möjligen ock i denna del uppfylla de lifligt uttryckta önskingarna.

Teresa Carrenno, den rykbara pianisten, hvilken vid sitt besök i Stockholm för några år sedan lade hela vår musikalska publik för sina fötter, hitväntas ånyo och gifver den 7 dennes sin första konsert å Musikalska akademien.

En gammal historia.

Af *Helena Nyblom*.

(Forts. o. slut.)

Tonys familj förvånade sig öfver den i ögonen fallande förändring, som hade inträffat hos henne efter denna resa.

Hennes bref hade innehållit idel hänryckning och glädje öfver allt, hvad hon upplefvat, och då hon kom hem, talade hon endast föga därom och föreföll så allvarlig och stilla, som om hon, från att vara en helt ung flicka, nu hade blifvit en en mogen och allvarlig kvinna.

Med dubbel ifver ägnade hon sig åt allt i sitt hem, och det såg ut, som om hon så mycket som möjligt sökte vara sysselsatt från morgon och till kväll. Men om någon kom in till henne, när hon ibland satt ensam vid sybågen, öfverraskades de af att se henne sitta med händerna i knäet och med en underlig frånvarande blick stirrande framför sig, som om hon själf och hennes tankar voro långt borta.

Onkel Jonas sade ofta till henne, att hon var allt för ung att så där tillbringa hela sitt lif med att arbeta, och hon behöfde se andra människor och deltaga i något sällskapslif.

Då därför vintern kom, förmäde han sin svärmor hjälpa sig att öfvertala Tony att följa med honom upp till Stockholm och låta sig presenteras vid hovet.

En gång skulle hon dock, medan hon ännu var ung, detaga i hufvudstadens nöjen och lära känna något af den förnäma världen.

Tony visade alldeles ingen lust till detta förslag. Det hade kommit något underligt apatiskt öfver henne, i allt hvad som angick henne själf.

»Ack, låt mig vara i fred,» svarade hon på sin mors och sin mans alla uppmaningar. »Jag trifs bäst här hemma, och alla festligheter äro mig fullkomligt likgiltiga.»

Men det hjälpte icke.

Onkel Jonas ansåg det som en samvetssak, att hans unga hustru skulle få njuta af samma nöjen, som så många andra fruar, och fru *Elisabeth* satte en ära i, att hennes dotter, som nu var en välboren friherrinna, skulle visa sig i sina juveler i de kretsar, där det tillkom hennes rang och namn att vara.

Man hyrde därför en möblerad våning på Regeringsgatan, Tony tog sin kammarjungfru och ett par andra tjänare med, och en klar vinterdag efter jul spändes fyra hästar för den största släden, och med bjällror och pisksmällar åkte Tony och hennes man bort för att taga del i Stockholmsliffets förströelser.

I början följde Tony motvilligt med, men småningom gjorde det dock intryck på henne, att alla funno henne så vacker, och att hon öfverallt var föremål för en uppriktig och varm hyllning.

Hon var också en så älskvärd värdinna, och man började anse hennes små middagsbjudningar det gamla huset på Regeringsgatan som ovanligt utsökta sällskap. Där samlade hon olika människor, som icke blott tillhörde de bästa kretsar, utan också besutto åtskilliga talanger. Man läste högt och gjorde musik, både på klavecin och harpa, medan onkel Jonas spelade kort med de äldre herrarne i kabinettet bredvid den stora salongen.

Tony hade blifvit presenterad, men på grund af drottningens opasslighet hade ännu ingen större fest ägt rum på slottet. Men nu, den elfte februari, återstod en bal hos de kungliga, och Tony var sysselsatt med att sy släpet till den hvita hofdräkt hon skulle bära.

Då balaftonen kom, var Tony i en besynnerlig spänning.

Hon hade natten förut haft en dröm, så levande, att hon icke kunde förjaga den ur sina tankar.

Hon tyckte, att hon sprang med bara fötter, klädd i sin nattdräkt, upp och nedför oändliga gångar och trappor. Det var hemma på Arvidsnäs och dock var det icke där. Ibland föreföll det henne, som om det var på Stockholms slott.

Det var kallt rundt omkring henne, och hon sprang så fort hon kunde för att hålla sig varm. Plötsligt stod hon framför en dörr, som stod på glänt, och hon öppnade den sakt. Innanför var det mörkt, och endast en matt nattlampa upplyste ett stort rum med gröna tapeter. Det var ett sörum, och i den stora sängen låg greve Magnus, hvit i ansiktet med slutna ögon som den julnatt hon sett honom på Arvidsnäs.

Hon sade till sig själf: »Ja, nu är han död! — Riktigt död, för alltid!» Men i detsamma reste han sig upp i sängen, öppnade ögonen och sträckte armarne emot henne.

I ett ögonblick var hon öfver tröskeln; hon sprang emot honom, och hon kände, huru hans armar omslöt henne, i det han hviskade:

»Nu skall ingen taga dig ifrån mig mer!» —

I detsamma vaknade hon med våldsamt hjärtklappning. Månen sken hvitt in i rummet och belyste onkel Jonas' skalliga hufvud, som stilla hvilade på den väldiga dunkudden.

Tony stez upp och gick omkring i rummen för att komma till ro, men först då det gråbleka dagsljuset trängde in bakom rullgardinerna, gick hon åter till sängs och sof till långt fram på förmiddagen.

Hon var trött, då hon klädde sig till balen, och det föreföll henne, som om hon ännu drömde, och som om allt omkring henne var så underligt överkligt.

Alla de tusen ljusen, som strålade emot henne från uppgångarne till slottet och i salarne därinne, väckte henne dock till det närvarande, och några timmar var hon upptagen af att iakttaga de många praktfulla toaletterna och uniformerna och med att själf lifligt deltaga i dansen.

Men plötsligt kom åter den underliga ängesten från föregående natt öfver henne. Allt omkring henne föreföll henne endast som en dröm, hvarifrån hon en gång skulle vakna.

Var detta det lif hon fortfarande skulle leva? Kunde ingenting befria henne från det öde hon själf hade valt?

Hon kände sig plötsligt så gränslöst olyckig, och med en tydlighet och kraft som om det hade hänt i går, stod hennes kärleks korta tid för henne.

Hon såg honom för sig, hon hörde hans stämma, hon kände hans sista handtryckning, då han lämnade henne, — och hon skyndade sig från balsalen in i en lång rad af rum för att fiana en vrå, där Lon i ro kunde gråta ut.

I de angränsande rummen fanns en del människor, som betraktade dansen, men längre in såg det folktomt ut.

Hon kom in i en blå salong, där ljusen glindrade som mänsken mellan glaskulorna i ljuskronan; — där fanns ingen! — Jo, lutad mot kaminfrisen stod en herre; en herre i hofdräkt och trekantig hatt i handen. Han stod med armbågen stödd mot kaminfrisen och hufvudet lutadt i handen.

Då hon kom in, såg han upp.

Hon vacklade och var nära att falla, — det var greve Magnus.

Då han fick öga på henne, bleknade han, och hans händer darrade, då han räckte dem emot henne.

»Älskade! Jag visste, att du skulle komma!» hviskade han.

I samma ögonblick visade sig en kammarherre på tröskeln.

»Friherrinnan!» sade han med hög röst. »Jag har följt friherrinnan! Hennes majestät har uttryckt sin nådiga önskan att vilja tala med friherrinnan!»

Tony böjde hufvudet för greve Magnus och följde kammarherren upp på estraden, där drottningen tronade, smyckad med en väldig gul turban, prydd med juvelsmycken.

Hon räckte henne sin hand att kyssa och sade, att man berättat henne, att Tony talade så utmärkt franska. Hon hade ju nyligen varit i Paris: hon hade bestämdt intressanta ting att berättat. Men Tony kunde hvarken tala franska eller något annat språk i detta ögonblick.

Hon stod blek och darrande, som om hon hade blifvit framförd till en domstol, och drottningen afskedade henne snart och yttrade därefter, vänd till en af sina hofdamer:

»De där små landtbaronessorna äro alla af samma slag. De bli alldeles förvirrade, när de komma till hovet. Man har sagt mig, att den där lilla damen skulle vara så intagande och kvick. Jag tycker hon föreföll dum som en gås.»

Tonys man, som på afstånd varit vittne till hennes presentation, hade heller aldrig sett henne bära sig så besynnerligt åt. Hon ägde annars en värdighet och ett behag, som aldrig lämnade henne.

Han närmade sig henne deltagande och frågade:

»Var det så farligt att bli presenterad för hennes majestät? Du darrar ju ännu!»

»Jag är sjuk,» svarade Tony och hängde sig vid hans arm. »Jag är mycket sjuk. Låt mig komma hem!»

På hemvägen sade Tony icke ett ord. Hon hade lutat sitt hufvud mot vagnshörnet och satt, som om hon sof.

Då hon hade kommit upp och kammarjungfrun hade hjälpt henne att afkläda baltoaletten, lät hon henne gå och bad sin man komma in.

Hon satt i sin hvita peignoir med det ljusa håret upplöst öfver skuldrorna och med händerna hopknäppta i knäet.

Då onkel Jonas hade stängt dörren efter sig, sade Tony med en röst, som ljöd så besynnerligt djup och klanglös, att hennes man kände sitt hjärta sammansnöras:

»Min man, jag vill tala med dig!»

»Kära,» sade han och ville taga hennes hand, »hvad har hänt dig?»

»Rör mig inte,» sade hon nästan strängt. »Jag är en stor synderska.»

»Onkel Jonas stora, runda ögon blefvo ännu större och rundare, men de uttryckte endast ett innerligt medlidande med henne, som i så hårda ord anklagade sig själf.

Hon lyfte ögonen och såg honom rakt i ansiktet.

»Jag har återsett honom i afton,» sade hon med hög och tydlig röst, »och jag älskar honom ännu. Jag skall aldrig upphöra att älska honom.»

Onkel Jonas svarade icke. Han slog ned ögonen, men icke som han blygdes för henne; han såg snarare ut, som om han själf stod som en anklagad.

»Sedan jag såg honom den där kvällen i Paris,» fortfor Tony, »tänker jag aldrig på något annat, jag har arbetat och jag har förstött mig, och jag har gått med er andra och gjort allt, hvad ni andra ville, men jag kan inte glömma honom. Jag drömmer om honom om natten; — nästan hvar natt!»

Onkel Jonas svarade ännu ingenting. Men under hans nedslagna ögon började tårarne droppa fram.

»I natt drömde jag, att jag sprang uppför traporna där hemma på Arvidsnäs, i min nattdräkt: — så, som jag berättat dig, att jag gjorde den där natten, han först kom till oss, då jag trodde, att han var död. Och då tyckte jag, att han ropade på mig, och att jag sprang fram emot honom och föll i hans armar, och jag var lycklig,

CAKES fullt jämförbara med de engelska, fäs hos de flesta speocerhandlare Försörj! C. W. SCHUMACHER SPISBRÖD, många sorter. Försändes öfver hela landet. De äro nischvarn!

och jag trodde, att det nu alltid skulle bli så! — Och jag vaknade och var förtviflad, — förtviflad, därför att han var borta!

Hon sade -allt detta med hög och tydlig röst, som om hon var rädd, att hennes man icke helt och fullt skulle förstå hennes bekännelse.

Nu slog hon båda händerna för ögonen och brast ut i gråt.

Hennes man ville åter närma sig för att smeka henne, men hon sköt honom sakta ifrån sig.

»Då jag kom upp till slottet,» började hon igen, »hade jag liksom en aning om, att jag skulle träffa honom, — och jag träffade honom. Jag vet inte, hvarifrån han kom, och när han kom, men han stod där plötsligt framför mig, som om min dröm hade kallat honom tillbaka.»

»Talade ni med hvarandra?» frågade onkel Jonas mildt.

»Han talade. Han sade bara ett par ord. »Älskade! Jag visste du skulle komma!»

»Och så?» frågade onkel Jonas, då hon tyckte glömma hans närvaro.

»Så kom en kammarherre och hämtade mig till drottningen.» Hon böjde hufvudet och satt tyst, med händerna knäppta i knäet.

»Och nu, — hvad vill du nu göra?» frågade onkel Jonas.

»Hvad jag vill göra?» utbrast hon häftigt. »Jag vill hem, jag vill hem på landet och alltid stanna där. — Jag vill aldrig se honom mera, — aldrig! Om du inte skiljer oss åt, så blir det min undergång, — hör du! Det där är starkare än jag själf. Jag kan inte kämpa emot det! Jag vill fly!»

Hon kastade båda armarne om sin mans hals och grät på hans skuldra.

Han kysste sakta hennes hår och frågade:

»Och hvad vill du, att jag skall göra för dig? Hvarmed skall jag belöna dig?»

»Belöna mig?» frågade hon och såg upp i hans ansikte med tårfulla ögon. »Belöna mig, därför att jag är en trolös hustru, därför att jag i mitt hjärta älskar en annan högre än dig?»

»För att du är ärlig emot mig, för att du vill uppfylla din plikt. — Hvad kan jag göra för dig i framtiden, för att göra dig lifvet lättare, nu — då jag vet detta?»

»Vill du lofva mig att aldrig mera tala därom; aldrig!»

»Ja, det lofvar jag för den stora kärlek jag hyser för dig.»

»Låt oss då resa,» sade hon sakta, »— i morgon!»

V.

Onkel Jonas höll sitt ord, och Tony höll också sitt. Hon tillbragte sitt lif på Åby och gick upp i att på alla sätt uppfylla sina plikter mot sin man och sina barn.

Intill det sista var hon sina föräldrars hjälp och glädje, och då Anne-Sophie med sin löjtnant bosatte sig på en egendom några mil längre bort, utgjorde de beständigt växande familjerna en liten värld för sig, hvori plikter och nöjen, fröjder och sorger aflöste hvarandra under de kommande åren.

Då Tonys äldsta dotter var sjutton år, hände det, att de alla en vinterafton voro inbjudna till en herrgård i närheten. Det var stort främmande, och då alla efter supéen sutto församlade i salongen, samtalande om olika nyheter från stora världen, sade plötsligt en af de äldre herrarne:

»Och grefve Dolgas, som skulle dö så hastigt!»

»Hvilken grefve Dolgas?» frågade onkel Jonas.

»Grefve Magnus Dolgas, han som flere år var legationssekreterare i Paris, och som nu nyligen förflyttades till Rom.»

»Dog han i Rom?» frågade någon.

»Nej, i Neapel,» svarade den herre, som kände till saken. »Han dog efter tre dagars sjukdom. Det var nog tyfus.»

»Var han gift?» frågade man.

»Nej, han var aldrig gift. Det var en vacker man, mycket beundrad af damerna, men han hade visst haft någon olycklig kärlek — någon säger här hemma i Sverige, — som gjorde, att han alltid lefde utomlands och aldrig kunde besluta att gifva sig.»

»Hvem manne han hade hos sig, då han dog?» frågade någon.

»Ja, det sorgliga var ju, att han inte lär ha haft någon alls. — Det hela gick så fort, att man inte kunde skicka bud efter några af hans släktingar. För resten äro visst alla hans närmaste döda.»

»Mamma mår visst inte bra,» sade Tonys äldsta dotter, som såg sin mor lägga bort handarbetet och hvila hufvudet mot stolsryggen.

»Kom, min vän,» sade onkel Jonas. »Min hustru tål aldrig stark värme, och här är visst nästan för varmt,» vände han sig till värdinnan.

Han förde ut Tony och lade henne på en soffa i ett afsides beläget rum.

Han lade sig på knä vid hennes sida och tog en af hennes händer. Den var iskall, och hon rödde sig icke. Han kysste den gång på gång och väntade på att hon skulle tala.

Men hon sade fortfarande ingenting; hon endast klappade honom sakta på hans skalliga hufvud.

Till sist hviskade hon med nästan slocknad röst:

»Jag ville bara ha varit hos honom, då han dog!»

»Blef det aldrig, — blef det aldrig annorlunda?» frågade onkel Jonas sakta.

»Nej, aldrig!» Hon suckade djupt och låg åter aldeles stilla.

»Stackars lilla Tony,» mumlade han.

»Låt mig få vara ensam litet,» bad hon. »Jag skall strax komma in till de andra.»

Han reste sig och gick ut till sällskapet.

»Ja, som sagdt, hettan var litet för stark, men min hustru kommer strax,» sade han med en stämra, som han försökte göra så ogenerad som möjligt.

En half timme efteråt kom Tony in igen.

Hon stannade i dörren och skuggade för ögonen.

»Hvad här är ljust,» sade hon. »Det bländar en, när man kommer från mörkret.»

Innehållsförteckning.

Johanna von Hofsten; af Sigröd Leijonhufvud. (Med porträtt). — Återsken; poem af Anna Knutson. — Kvinnoarbete; några tankar i en dagsfråga, för Idun af Loke. I: »Utän ryggrad.» — En bal i Hôtel de Ville; ett bref från ryssdagarna i Paris; för Idun af Jane Gernandt. — Sorglöshet; en liten barnstudie af Georg Nordensvan. — Från Iduns läsekrets: Våra trappuppgångar; af Erfaren och ordningsälskande matmoder. — En svensk osed; några ekonomiska funderingar af Ellen Bergström. (Forts. o. slut.) — Ur notisboken. — Teater och musik. — En gammal historia; af Helena Nyblom. (Forts. o. slut.) — Tidsfördrif.

Sidsfördrif.

Bidrag mottagas med tacksamhet.

Logogryf.

Snart sagdt kring hela den vida jorden mig Adams söner sin dyrkan ge; i öster, väster och syd och nordén helt eldigt blossa tillbedjare. Så dagakarlen som själfva kungen och kristen, hedning och muselman för min skull frikostigt öppnar pungen och bjuder skatter så godt han kan. Den mig får skåda, nog omkring munnen helt välbehagligt sig stryker visst. Försaka mycket I säkert kunnen, blott jag ej kommer att lida brist. Med hufvud proppadt af bara smörja, med getingsnidja och utan själ — man må väl undra, man må väl spörja hur sådan kärlek jag vunnit väl? Och är jag lång eller bland de korta, och är jag tarfig, och är jag fin, man dyrkar mig i sitt hem som borta, på land som haf med belåten min. Mig ödet hufvud på skaft har gifvit, det är då säkert, och därför så min hela lifsuppgift också blifvit att i hvarit öga slå dunster blå. — I moln jag söker helt mystiskt hylja det affall, du i beslag vill ta'. Men dimman skingras, jag kan ej dölja, hvad du här nedan kan skönja bra.

Där du har tagit... ja gissa bara — du äfven söker... ja, hvad för slag? Ifall din morbror det skulle vara, du säkert hjälptes framåt ett tag. Hvad mången får efter andan göra. Hvad honom då kanske väntar snart. En röst ur djupet du kan få höra. Hvad får man tåget ibland med fart? Hvad bachihjälten nog tömmer mångt. Och hvad åt honom man ropa må. Hvad aldrig lejonet blir, fast fångt — naturen bryter nog lös ändå.

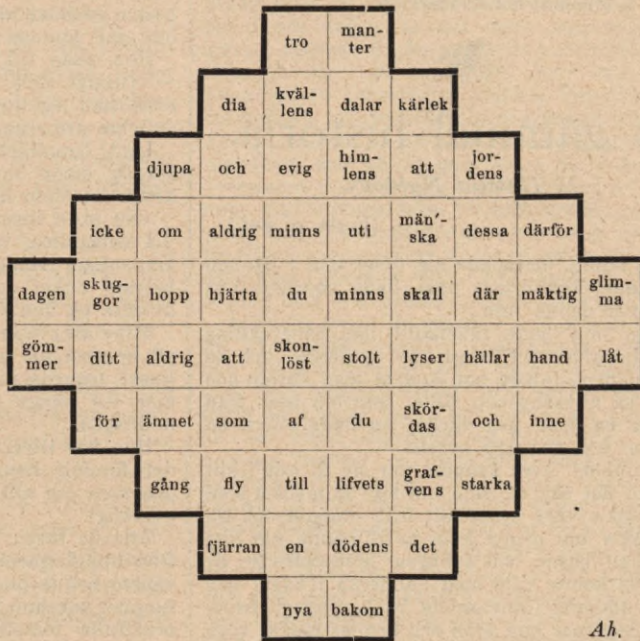
Hvad nog vi alla ett eget önska. Hvad man på hufvudet träffa tör. Två skogsbor rika på vacker grönska. Och hvad man trädet ibland ju bör. Två dryckeskärl — ett dock mest för vatten,

det andra ofta man ser i rep. Hvarur man hämtar sig visdomsskatten, men äfven mycket som blott är skräp. Hvad själfva Nalle, så tung, kan lära. Hvad läromästaren heter då. Hvad första stenen du ej, min kära, får... på hvem än det då vara må. Förutan hvad... du ej bröd skall finna, om världens skatter du ägde än. En biblisk yngling — hvem vill ej vinna en följeslagare som hans och vän? Hvad man ej gärna bör ha för mager, ifall ens fetma skall ha bestånd. En vårens härold besjungen, fager. Hvad mången finnes med fullt förstånd. Hvad — när som kokcarne äro många — blir sämre — så ju ett ordspråk lär. En växt, som brukar gå upp i ånga. Hvad öfver hufvud helt önskvärdt är. Hvad ej i motgången man bör mista, ty all sin lifskraft man då ock mist. Hvad blir af allting dock till det sista. Hvad tjuften gjorde ett stort med list. Hvad bär man gärna på axlar båda, fast ej det ringaste falsk man är? Hvad får helt kallt du om vintern skåda? Hvad sparfvens kvitter ju kallas plär. Hvarefter mången får tråda dansen. Hvem skrattar bäst både först och sist? Nämn något, hvaraf man mister sansen. Och hvad ej mången finns kvar nu visst. L— a.

Ordgåta.

Begynnelsebokstäfverna bilda namnet på en stor fältherre och slutbokstäfverna på en af honom förlorad batalj. Orden äro: 1) mycket allmänt engelskt adjektiv, 2) bergshöjd i Sverige, 3) gammaldags äkdon, 4 departement i Frankrike, 5) ett guldmynt, 6) två mansnamn, 7) flod i Sydamerika, 8) f. d. promenadplats i Stockholm.

Springaregäta.

Ah.

Lösningar.

Charaderna: I: Högmodig. II: Kålhufvud. III: Frukost.

Figuruppgiften:

Stafvelsegåtan: Hamilkar, Eldorado, Nikodemus, Rehabeam, Iphigenie, Korliander, In-

verness, Biberich, Sofiero, Emanuel, Nifelhem — Henrik Ibsen, Rosmersholm.

Springaregätan:

Vårt lif är blott en sällsam dryck, Af ödet iskänkt blifven. Din bägere till munnen tryck Och töm den undergifven.

Väl ofta nog den drycken är Att tömma svår för mången, Som ej försötma den sig lär Af vänskap, vin och sången.

De hålla uti lifvets bål För män'skan hälsan fången. Så tömmom då en bottenskål För vänskap, vin och sången.

Korsgåtan: Krutrök, Iduna.

Portvin,

skeppadt af firman Cockburn, Smithes & C:o i Oporto och härstädes lagradt i flere år: amt garanteradt fritt från främmande tillsatser, rekommenderas såsom synnerligen utmärkt till pris af kr. 2.10 pr but. Riks- o. Allm. tel. K. A. Nydahl & C:o. Sthlm. Stortorget 2.